

Я ВБ'Ю

*Ж*или колись, дуже давно, троє дівчаток, першу звали Мі, другу — До, а третю — Ля. Дівчатка мали хрещену й називали її матінкою Мідоля: вона приємно пахнула й ніколи не гримала на них, коли вони були нерозважливі.

Одного разу дівчатка гралися на подвір'ї. Хрещена поцілуvalа Мі, не поцілуvalа До, не поцілуvalа Ля.

Одного разу дівчатка гралися у весілля. Хрещена обрала Мі, ніколи не обирала До, ніколи не обирала Ля.

Одного разу дівчатка засумували. Хрещена, пішовши плакати разом із Мі, нічого не сказала До, нічого не сказала Ля.

З-поміж трьох дівчаток Мі була найгарніша, До — найрозумніша, а Ля невдовзі померла.

Похорон Ля став великою подією в житті Мі та До. Було багато свічок, багато капелюхів на столі. Домовина Ля була біла; м'яка земля на цвintарі. Чоловік, який копав яму, був у куртці з золоченими ґудзиками. Прийшла матінка Мідоля. Мі, що поцілуvalа її, вона сказала: «Люба моя». А До: «Ти мастиш мені сукню!»

Минули роки, матінка Мідоля, що про неї говорили, стишуючи голос, жила далеко й писала листи з орфографічними помилками. Попервах вона була

бідна й шила взуття для багатих дам. Потім розбагатіла й шила взуття для бідних жінок. Згодом мала багато грошей і купувала гарні будинки. Якось, коли помер дід, вона приїхала в шикарному авто. Дала Mi приміряти свій гарний капелюшок, глянула на До і не впізнала її. М'яка земля на цвінтарі, і чоловік, що кидав її на дідусеву домовину, був у куртці з золоченими гудзиками.

Згодом До стала Домінікою, а Mi — далекою Mi-шель, яку інколи бачили на вакаціях; вона давала кузині До приміряти свої гарні тюлеві сукні, зворушувала геть усіх, тільки-но розтуляла вуста, отримувала листи від хрещеної, які починалися словами «Моя люба», і плакала на материній могилі. М'яка земля на цвінтарі, і хрещена обіймала за плечі Mi, Miki, Mi-шель, і шепотіла їй ніжні слова, яких не чула До.

Згодом Mi ходила в чорному, бо втратила матір, і казала До: «Мені так треба, страшенно треба, треба, щоб мене любили!» Mi завжди хотіла тримати руку До, коли дівчатка йшли на прогуллю. Mi казала своїй кузині До: «Якщо ти поцілуєш мене, якщо пригорнеш, я не скажу про це ні кому і вийду за тебе заміж».

А потім, мабуть, років через два, а то й три, Mi обняла батька на бетоні злітної смуги аеропорту перед великим птахом, який мав понести її далеко: до матінки Мідоля, до країни весільних подорожей, у місто, яке До шукає пальцем на географічних картах.

Згодом Mi бачили вже тільки на фотографіях, у журналах із глянцевими палітурками. Ось вона з довгими чорними косами заходить у бальній сукні до величезної зали, всієї в мармурі та золотих прикрасах. Ось вона, довгонога, лежить у білому купальнику

на палубі білого вітрильника. Ось вона веде невеличкий відкритий автомобіль, до якого залізли й жестикулюють, учепившись одне за одного, хлопці та дівчата. Інколи в неї гарне поважне обличчя, ледь нахмурені брови над гарними ясними очима, але це через сонце, відбите від снігу. Інколи вона всміхається, дуже близько, впритул розглядаючи об'єктив, і напис італійською мовою стверджує, що коли-небудь вона належатиме до найбагатших людей країни.

Мине час, матінка Мідоля помре, як помирають феї, у своєму палаці у Флоренції, Римі чи на Адріатиці, тож До й вигадала цю казку, про яку добре знає, бо ж уже не дівчинка, що вона неправдива.

Казка досить правдива, щоб не давати їй спати, але матінка Мідоля — не фея, а літня багата дама, яка завжди робить орфографічні помилки, її вона бачила тільки на похоронах, і та їй хрещена не більшою мірою, ніж Mi — кузина: адже це тільки слова, які кажуть дітям хатніх робітниць, як-от До або Ля, бо це мило і нікому не заподіє лиха.

До, що у двадцять років схожа на маленьку принцесу з довгими косами з журналних фотографій, отримує щороку на Різдво пошиті у Флоренції туфлі. Мабуть, саме тому вона вважає себе за Попелюшку.